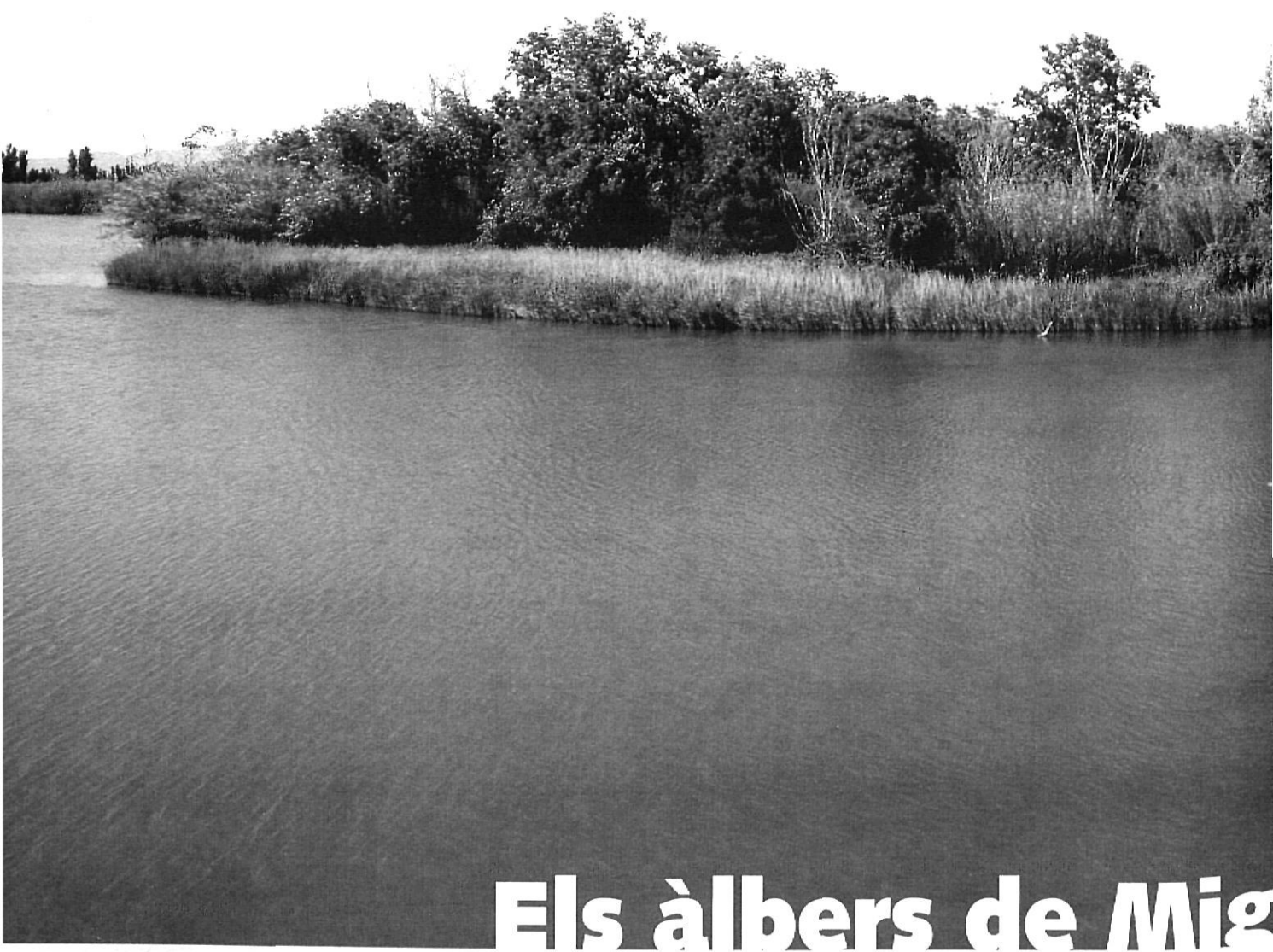

locus amoenus

Pere Duran

Els àlbers de Mig

M. Rosa Font

Ressegueixo amb passos lents el camí del riu. Els tamarius, cada vegada més escassos, han començat a florir i, rere els seus dits curts i aspres que s'estampen sobre el cel clapejat de núvols, les espigues d'un camp d'ordi onegen amb el vent de tarda. Les puntes groguenques inicien una dansa brillant i clara, tan suau com el moment de calma que em transporta. Uns metres més enllà, les flors blanques de les pomeres ofereixen a l'aire els seus pètals delicats mentre les branques, crucificades al filferro que les cenneix, les contempen ansioses. Ara travesso una pollancreda que em separa uns instants del riu fins que retrobo l'aigua: circula amb rumb fix i impàvid i només s'esquinça amb el cos dels joncs secs que reposen als marges.

M'assec al peu d'uns àlbers bessons. Els dos troncs s'alçuren junts i desafien amb el vestit blanc, d'escata fina, l'embat de les tramuntanades. Sempre junts. Partint el curs del riu hi ha l'illa d'en Caramany. És una illa guarnida de joncars altívols i de canyissars pausats, d'àlbers de plata i de pollanques que bressolen les fulles tendres, d'un verd incipient, humit com una llàgrima d'infant.

Alço els ulls. Un núvol es desfila sobre la capçada dels àlbers i les fulles bicolors ballen amb la música del vent. És una melodia de campaneta de vidre que fan sonar els dits inexperts d'una nena: camina a poc a poc pel corriol de pedres blanques i va aixecant un lleu núvol de pols amb les sabates negres de cuir gastat. Quan arriba vora el riu, s'asseu al peu dels dos àlbers bessons i contempla com tremola l'aigua. La tarda d'abril és nítida i resplendent, tant, que clou els ulls i abaixa el cap. Les formigues recorren camins sense apartar-se de la ruta marcada, però l'infant busca nous vials en el mapa del terra: entre les fulles petites dels lliris, encobertes per les espigues del blat de Sant Joan, entre els canyissars que eleven els plomalls esfilagarsats, entre els trossets d'escorça i els branquillons morts. I aleshores sent el riu que clapoteja: una ona ha xocat contra la riba i s'ha enfonsat en el llot. L'aigua de la superfície oscil·la suaument i llisca fins a llepar els peus de la nena, que voldria cavalcar en cada onada, travessar la desembocadura i arribar al mar. Però una cardina ha cantat i d'entremig del joncar n'ha sortit una polla d'aigua. L'infant se la mira: tan negra i amb el bec vermell! Com la tia Tuietes, que anava vestida de dol i duia unes sabates roges. Ja no vol gronxar-se a les onades ni abraçar el mar. Es quedaria aquí per sempre, si no fos que l'esperen per sopar i a casa ja deuen patir. «Aquests nens fan el que volen!», diu sempre l'avi.

de Dos Rius